

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szív halk ritmusa**

1. A szív halk ritmusa

Nap-Imre

A fémrácsok mögül János-g534 lépett ki a C-szektor félhomályába. Vállai még mindig elnehezültek a plusz energiaterheléstől, de a tekintete azonnal az idős asszonyra szegeződött. A wattmérők visszatértek a megszokott értékekhez, a közvetlen veszély elmúlt, mégis feszült maradt a levegő.

– Elsimítottam – mondta János rekedten. – A hálózat stabil.

Alinda a nagymamája mellé húzódott, és hallgatott. Láttá a férfi remegő kézfejét, a kitartás fizikai nyomait. János nem csupán a büntetéstől óvta meg őket, hanem saját testi épségét áldozta fel értük.

– Nem lett volna szabad – suttogta a Nagymama. A hangja szilárdnak hatott, de a szeme elárulta. – A kolónia törvénye világos, G534-es. A túlzott figyelem gyanút kelt. Menj vissza a helyedre!

– Nem a szabályok számítanak – felelte János halkán, és egyetlen lépést tett felé. – És nem a wattok.

A Nagymama elfordította a fejét, mintha a rideg falakat tanulmányozná, ám az ujjai görcsösen szorították a viseltes takarót. A Kolónia szigorú rendje tiltott minden egyéni vonzalmat, ő pedig évtizedek óta ehhez tartotta magát. Mégis, a mellkasában éledő melegség elfedhetetlen volt. János jelenléte a régi, napfényes világ emlékét idézte fel benne.

Alinda megérezte az elfojtott rezdülést kettőjük között. Megértette, hogy az emberi érzések még ebben a sötét, csövekből épült világban sem fojthatók el teljesen.